

nos jazzgeschiedenis 198 = zondag 9.10.1983 = H 3 = 21.02-21.30
+++++

MdR, NDS Jazzgeschiedenis 198. In deel 127 verlieten we Billie Holiday bij Monroe's Uptown House en een studio-session met pianist Eddy Heywood van 9 mei 1941. 7 augustus is de zangeres voor Okeh in de studio met een formatie olv. pianist Teddy Wilson, en iemand heeft één voorzichtig Bebop-figuurtje geschreven bij een fill-in voor de blazers. Bij de fraaie ballad "Jim".

plaat 1 Billie Holiday with Teddy Wilson a/h Orchestra: Jim (Shawn, Petrillo, 4/1 - 3:03 - CBS M 66267 Samuels)

Billie Holiday, 9 jaar ouder dan Sarah Vaughan en dus 26 toer, met "Jim" en begeleid door Emmett Berry-trompet, Jimmy Hamilton-klarinet Hymie Schertzer-alt, en Babe Russin-tenorsaxofoon. Teddy Wilson-piano, Al Casey-gitaar, John Williams-bas, J.C.Heard-drums. Die begeleiding klinkt saai door de oninteressante arrangementen, de enkele soli zijn ook dunnetjes, maar Billie Holiday zingt in veel gevallen schitterend. Na de tweede take van "Jim" de eerste en enige van "Love me or leave me".

plaat 1 Idem: Love me or leave me (Gus Kahn) 4/3 - 3:17 - idem

"Love me or leave me" met Emmett Berry-trompet en Babe Russin-tenorsaxofoon. De laatste song bij deze session was "Gloomy Sunday".

plaat 1 Idem: Gloomy Sunday (S.Lewis, R.Seress) 4/4 - 3:08 - idem

Dat was de derde take van "Gloomy Sunday", een song waar omheen de legende bedacht werd dat er een groot aantal mensen zelfdoding bij bedreven hadden. De eerste song van de session op 10 februari 1942 werd oorspronkelijk op Harmony uitgebracht, dat was "Wherever you are".

plaat 2 Idem: Wherever you are (Friend, Tobias) 3/5 - 2:56 - CBS 67203

Tweede take van "Wherever you are", 10 februari '42 met dezelfde groep, alleen Al Casey was opgevolg door Gene Fields als gitarist. De tekst van de volgende song is van Johnny Mercer en vrij onzinnig in verband met een twee-jarige, maar Billie Holiday zingt het wel heel ontroerend. "Mady is two".

plaat 1 Idem: Mandy is two (Johnny Mercer, F.McGrath) 4/5 - 2:57 - CBS M 66267

"Mandy is two", muziek Fulton McGrath, maar als je die niet op papier gezien hebt, en dat heb ik niet, is het onduidelijk wat de man eigenlijk geschreven heeft, want Billie Holiday had altijd strikt persoonlijke interpretaties van het haar voorgeschotelde materiaal. En dat was maar goed ook. Uit nog steeds dezelfde session: "It's a sin to tell a lie".

plaat 1

Billie Holiday with Teddy Wilson a/h Orchestra: It's a sin to tell a lie (B.Mayhew)
4/6 - 2:59 - idem

"It's a sin to tell a lie", Billie Holiday with Teddy Wilson and his Orchestra voor Columbia maar ook deze song^{is}voorspronkelijk verschenen op Harmony. Emmett Berry-trompet, Jimmy Hamilton-klarinet, Hymie Schertzer-alt, Babe Russin-tenorsaxofoon, Teddy Wilson-piano, Gene Fields-gitaar, John Williams-bas, J.C.Heard-drums. New York City, 10 februari 1942. In mei ging Billie Holiday naar Los Angeles op uitnodiging van Norman Granz, een 23 jarige jazz-enthousiast die zijn geld verdiende in de Hollywoodse studio's door films te monteren. Hij had club-eigenaar Billy Berg bewerkt en kon op de verplichte^{vrij}vrije dag van de vaste band een eigen programma neerzetten. Zo trad Billie Holiday twee maanden op in de Trouville van Billy Berg, de begeleidende groep werd geleid door tenorsaxofonist Lester Young. En er bestaan geen opnamen van. Na dit soort 'engagement' was er niets te doen, toen zij en trombonist Trummy Young, ook geen werk en logerend in hetzelfde hotelletje, wegens niet-betalen op straat gezet zouden worden, bracht Jimmy Mundy redding. Die arrangeerde op dat moment voor Paul Whiteman. Trummy Young had een song gemaakt, Mundy bepraatte Whiteman, schreef het arrangement en mocht Billie Holiday inhuren. 75 dollar voor de zangeres en evenveel voor Young, resultaat: ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ "Trav^{lin} light".

bekelijke

Plaat 3

Paul Whiteman a/h Orchestra: Trav^{lin} light (J.Mercer,T.Young)
A/1 - 3:13 - Capitol 50 052-80.849 J.Mundy

"Trav^{lin} light", muziek Trummy Young, tekst Johnny Mercer, voor Capitol in Los Angeles, 12 juni 1942, Paul Whiteman and his Orchestra. Want op de oorspronkelijke uitgave werd Billie Holiday niet vermeld als zangeres. "Trav^{lin} light" slaat op het oorspronkelijk plan van Billie Holiday en Trummy Young^{com}met met achterlating van de meeste bagage via de brandtrap zonder betaling het hotel te ontvluchten. Door die twee keer 75 Dollar hoefde het niet. Maar ze richtten meteen een party aan met als resultaat dat moeder Holiday geld voor de bus moest sturen en ze met de Greyhound 3000 mijl moesten rijden naar New York.

In 1943 hield het blad Esquire, een soort voorloper van Playboy, voor het eerst een jazz-poll, organiseerde 18 januari 1944 een concert met de winnaars, en Dizzy Gillespie, new star award voor trompe mocht niet meedoen. Dat concert was in het Metropolitan Opera House in New York, het werd gedeeltelijk door radio uitgezonden en in zijn geheel opgenomen, wat aardig uitkwam ten tijde van de Record Ban. Er was o.a. een All Star Jam Band met Roy Eldridge-trompet, Jack Teagarden-trombone, Barney Bigard-klarinet, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Art Tatum-piano, Al Casey-gitaar, Oscar Pettiford-bas en Big Sid Catlett-drums. Daarbij zong Billie Holiday die als jazzzangeres de poll won, om te beginnen Duke Ellington's "Do nothing till you hear from me", aangekondigd door Leonard Feather

plaat 4 Billie Holiday with the All Star Jam Band: Do nothing till you hear from me (Duke Ellington)
B71 - 3:40 weg in appl. - Musicisc 30 JA 5146

"Do nothing till you hear from me", Billie Holiday en de Esquire All Star Jam Band op het eerste jaarlijkse Esquire Jazz Concert, 18 januari 1944 in het Metropolitan Opera House, New York City. Volgende keer haar twee andere songs bij dat concert, dit was NOS Jazzgeschiedenis 198, MdR.

NA 120966

0 0 0 0 0

ofu 17.8.83

31:54